

2nd August 1955]

V.—STATEMENT OF DEMANDS FOR GRANTS FOR EXCESS
EXPENDITURE IN 1950-51.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—“ Sir, in the unavoidable absence of the Hon. the Finance Minister, who is at present engaged in the other House I present the statement of Demands for grants for excess expenditure in 1950-51. The appropriations originally provided for in the Budget Estimates can never be expected to tally entirely with the actuals, and excesses under some grants are inevitable. The explanatory note appended to the statement gives the reasons for the excesses in each case. The Public Accounts Committee at its meetings held in November and December 1954 examined the reasons for the excesses and recommended that demands for grants to cover the excess expenditure over the final sanctioned appropriation under each grant might be presented to the Legislative Assembly. The recommendation of the Committee for the presentation of demands for grants for excess expenditure in 1950-51 was made only towards the close of the calendar year 1954 and action for moving the demands for excess grants could not be taken till now, owing to pressure of other legislative business.” 5-10
p.m.

VI.—DISCUSSION ON THE GOVERNOR'S ADDRESS.

SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM :—“ Mr. Chairman, Sir, I beg to move—

‘ That an humble address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 1st August 1955.’

“ It is gratifying to find, Sir, that the Government have done something substantial for the welfare of the people in this State, particularly in the field of irrigation and we are glad that the Governor's address reveals the anxiety of the Government to speed up the progress of our march towards a socialistic pattern of society. In this context, we should hail the assurance given by the Governor that the schemes formulated by the Government for inclusion in the Second Five-Year Plan will be finalised only after Hon. Members of this House have had an opportunity of discussing them. This is certainly in keeping with the democratic principles and traditions and we should be grateful for this gesture of goodwill on the part of the Government. Let us hope that, with the launching of these new schemes under the Second Plan, our State will usher in a new era—an era of developmental activities calculated to bring prosperity and happiness to the people of this State.

“ Sir, even though I do not intend to expatiate on the several policies and programmes outlined in the Governor's Address, I would like to touch upon a few matters which are relevant to the

[Srimathi Jothi Vencatachellum] [2nd August 1955]

many important problems confronting our country. The first and the foremost problem is the one concerning 'land'. We should, of course, welcome the proposed legislation to forbid the eviction of tenants and to restore their tenancies to the persons evicted in the recent past. But what I would say is that it does not take us far enough to solve this vital and burning problem of the day. We will have to take much bolder steps and find a lasting solution for this grave problem. It is our expressed goal that land should go to the tiller. And, we shall not have reached this goal until we make our peasants the actual owners of the lands they cultivate. I am of course aware of certain limitations in this respect, particularly of the constitutional difficulties; but I only wish to indicate that, on this score, we should not postpone for long the assured comprehensive land reforms.

" There is an important omission in the Governor's Address in that there is no reference to the problem of 'Unemployment'. Sir, the sphere of this problem has assumed great dimensions in the recent past and it is causing great concern in our minds. It is no doubt true that the Central Government have a greater responsibility to solve this All-India problem but so far as this State is concerned it is very necessary that the State Government does something about it and that very urgently. Unemployment is very acute among the educated classes. Thousands of our boys and girls come out of schools and colleges every year and the limited number of clerical jobs in Government offices and elsewhere can accommodate only a fraction of them. We should in all earnestness strive to establish new industries all over the country and settle these young men and women in the numerous jobs which such industries can offer. We should also open more schools and colleges and absorb into them some of our educated young men. The Government should also take full advantage of the 'Unemployment Insurance Scheme' which is reported to be under the consideration of the Government of India and see that the scheme benefits, in a large measure, the majority of the unemployed persons in the State.

" Sir, on the side of irrigation, no doubt the Government have done much. We have been given a good account of the several major irrigation projects under execution and which are proposed to be executed in the near future. Nevertheless, there is still a hiatus in this field and I think that the leeway in irrigation development should be made up by a number of minor irrigation works. The Government will do well to undertake such minor irrigation works in those places where cultivation is dependent on the vagaries of monsoons.

" In the field of education, Sir, much remains to be done yet. This is especially so with regard to professional education. There is still a dearth of professional colleges such as Medical and Engineering colleges. We are in urgent need of more doctors and Engineers to cope with the increased demand for them. Doctors are needed for medical aid in rural areas and Engineers are in great demand for our projects. The need to open more medical and

2nd August 1955] [Srimathi Jothi Vencatachellum]

engineering colleges cannot therefore be over-emphasised. The Government have had under consideration proposals to open two new medical colleges, one in Coimbatore and another in Tanjore or Tiruchirappalli. Sir, it is needless for me to emphasise here the disappointment and frustration caused to so many of our brilliant boys and girls on account of their failure to secure admission into our professional colleges. It is no doubt true that the new colleges to be started require enormous money and they have to conform to certain standards. We have often been told that the required equipment for these teaching institutions are very difficult to procure and that there is dearth of teaching personnel. Sir, considering the hardship caused to so many of our young boys and girls and considering the urgent necessity for producing more doctors and engineers, the Government should not fight shy to go ahead surmounting all these difficulties and see that more professional institutions are established before the next academic year and thus enable so many of our youngsters to realise their aspirations in life to become doctors or engineers.

"As regards the development of the co-operative movement, we note with pleasure the recommendations of the All-India Rural Credit Survey Committee and hope that Government will take immediate steps to implement them in full. In this connection, I would like to suggest that the Government should start without further loss of time a few co-operative farming societies in the State so that the agriculturists can reap the full benefits of their endeavours.

"Lastly, Sir, I should refer to the steps taken by Government to ameliorate the socio-economic conditions of the Harijans. Even though the measures taken so far are not adequate and, in certain respects, they even fall short of the minimum requirements, yet, they are designed to improve the lot of the Harijans. The Housing Schemes for Harijans which is said to be under the consideration of Government is certainly a right step in the right direction and I hope that the Government will put the scheme into operation with the least possible delay. The Harijans should avail themselves of the facilities and concessions afforded to them by Government instead of indulging in any hasty action against Government. The Government should extend the Harijan Housing Scheme sanctioned in the Madurai district to the other districts of the State, lease out the waste and poramboke lands to Harijans and provide them all facilities for cultivation.

"I commend the motion for the unanimous acceptance of the House."

* SRI P. P. UMMER KOYA :—"Mr. Chairman, I second the motion. We are meeting at a time when there is more goodwill and cordiality in the international sphere owing to the great and ceaseless efforts of our Prime Minister. He has been able to turn world opinion against the Armament Race and Atomic War; he has greatly influenced negotiations and discussions between great powers. To-day we see with pride and joy the picture of many nations declaring their faith in the principles of co-existence; they

5-20
p.m.

[Sri P. P. Ummer Koya] [2nd August 1955]

look to him for leadership and guidance. Let us take this opportunity to pledge our wholehearted support to our great Prime Minister in his endeavours for establishing international peace. Let us pray for his long life and continued leadership; not only this country, but the whole world needs his leadership and statesmanship. I am very glad that His Excellency has made mention about the heroic attempts of our Prime Minister for the establishment of peace.

" Now, in our country we have taken a very great decision, that is to say, we have made the establishment of a socialistic pattern of society our objective. That decision affects the lives and destinies of 360 millions and for establishing the socialistic pattern of society we have to implement ambitious plans; we have to bring in land reforms; we have to solve agrarian problems; we have to increase industrial and agricultural output; we have to develop our villages and create more comforts and amenities to the teeming millions; above all, we have to instil in the minds of our people hope and enthusiasm. Gandhiji once said that he wished to wipe the tears from every one's eyes. Accordingly we are to-day trying to serve the people and bring them comfort and security. Our socialistic pattern is not our Utopia. It is going to be an undisputed reality. And we are going to achieve this through peaceful means with the help and co-operation of the people and not by violent means as has been done in other countries.

" His Excellency has made mention in his speech about the developmental schemes that are being worked in this State—about some programmes that are being carried on and some schemes that are going to be initiated in future. Now, as far as our State is concerned, today we are passing through a time when we are more confident of the future, because we have passed through several years of distress and difficulty, but now we are confident that we can surmount those difficulties and above all pave the way for establishing a state of security. That is why this Government is concentrating on developmental schemes. It is also good that nature has been kind to us and seasonal rains have relieved us of famine and drought conditions. The efforts and hard toil of our people have produced more foodgrains and there is more incentive for the people to turn their efforts to nation-building activities, such as Community Projects, National Extension Service and Five-Year Plan works. In our State, the Five-Year Plan has been working steadily and it has registered very good results. In the field of nation-building activities we are not behind any other State in India and in some aspects we lead the rest of India, such as electricity and the rest. In the matter of electricity, our development has been great and in the matter of rural electrification our State leads the rest of India. We have the largest number of villages enjoying the benefits of electricity. As for Community Projects and Development Blocks, we have been doing great things and our people have been enjoying the results. The National Extension Scheme has been further extended. It is envisaged in the Five-Year Plan to cover one-fourth of the population by development

2nd August 1955] [Sri P. P. Ummer Koya]

schemes by the end of March 1956. But as has been stated in His Excellency's address, it is already accomplished in our State. In the matter of industry also our Government have taken steps to establish newer and better industries. We have some very heavy industries already and our Government is planning to start more heavy industries. So also in the matter of cottage and minor industries, our Government is doing everything possible.

"Therefore, Sir, we can take pride that our Government is doing its best in industrializing the State and thus is paying the way for solving the unemployment problem. In the matter of irrigation also our big schemes are nearing completion and newer schemes are being taken up. Therefore, the agricultural problem and the irrigation problem will be solved within a few years and thus we can step up agricultural production to a great extent.

"Sir, in this session we are going to discuss a legislative 5-30 measure empowering the Government to acquire the private P.m. forests in Malabar and South Kanara, and it is a welcome measure. For the development and conservation of forest wealth, nationalization is the only way. There has been unrestricted cutting of trees for years and the process of deforestation has been going on. Unless and until this is checked, the forest wealth cannot be preserved. Therefore, the Government's decision to acquire the private forests in Malabar and South Kanara is a welcome measure.

"Then, Sir, another important matter about which I want to say a few words is the linguistic problem. It is very unfortunate that ill-feelings are aroused in the name of language. There has been a demand for the reorganization of States on the basis of language and a High Power Commission has been appointed by the Government of India to go into the matter. They have gone into the matter. We have made our claims and representations before them and we are awaiting their verdict. At this time, we must not do anything to prejudice or influence the decision of the Commission. Let us not do anything to jeopardise the interests of any region or area simply because it is going to be part of another State. We must not do anything that will affect the interests of any area simply because the people of that area speak a different language. I understand that in one particular area the voters' list, which has been printed for years in the regional language, is now being printed in a different language. I do not know what was the motive that made the Government to do it and I am not able to understand that."

SRI M. P. GOVINDA MENON :—"Does the hon. Member refer to the voters' list concerning Gudalur taluk?"

* SRI P. P. UMMER KOYA :—"Yes, Sir, I refer to the voters' list relating to the Gudalur taluk in the district of Nilgiris. There, formerly the voters' list was being printed in Malayalam because the majority of the population are Malayalees and they do not know any other language than Malayalam. Now, we are all

[Sri P. P. Ummer Koya] [2nd August 1955]

awaiting the verdict of the High Power Commission. When we are thinking of separating on a linguistic basis, I do not know why this sudden change has been made by the Government."

SRI T. PURUSHOTHAM :—" May I know, Sir, in what language the voters' list has now been printed? "

* SRI P. P. UMMER KOYA :—" In Tamil, Sir. When we are thinking of a socialistic pattern of society and when we are all working for that end, I do not think there will be any place for linguistic fanaticism in such a society. Let us be fairminded in our outlook, sympathetic in our approach, just and generous in our dealings. When the verdict comes, the Government of India and the State Government will act according to that verdict. We have to await the verdict and till then we should not do anything which will harm the interests of any region.

" Another important matter to which I want to draw the attention of the Hon. Chief Minister is the resolution recently adopted by the Executive Committee of the Malayala Pradesh Congress Committee requesting the Chief Minister to include a Malayalee in the Cabinet. There have been resolutions, demands, memoranda and requests from the people, political parties and public men of Malabar, to this effect but so far nothing has been done. The Hon. the Chief Minister was kind enough to visit our district. He was there for about ten days, but at that time the people of Malabar did not think it proper to make a request to him. There is a feeling, Sir, that this Government are doing an injustice to the people of Malabar by not including a Malayalee in the Cabinet as was the custom and convention till recently. At this time, when we are marching towards our goal, we must all feel that we are one with the Government in all their endeavours to establish a socialistic pattern of society in this country, and this State can be proud of the fact that they have played their part and made their contribution to the great endeavour that is being carried on in India.

" I request the Government to devote more attention to those backward and undeveloped areas in our State and do everything possible to develop such areas. I am sure, Sir, that this Government will safeguard the interests of the down-trodden and backward people and that they will do everything possible for the uplift of the Harijans and other backward communities. Coming as I do from a backward community, I know that this Government are helping the educationally backward communities in the State and the backward communities are really grateful to them. Once again I appeal to the Government to do everything possible for the development of the district of Malabar, before we part company.

" With these words, Sir, I support the motion."

MR. CHAIRMAN :—" Motion moved—

' That an humble address be presented to the Governor that the Members of the Madras Legislative Council thank him for the Address delivered to the Members of the Legislature on the 1st August 1955.'

2nd August 1955]

[Mr. Chairman]

“The hon. Member Sri Mohamed Raza Khan has given notice of an amendment and he will now move it.”

SRI MOHAMED RAZA KHAN :—“Sir, I move the amendment standing in my name, namely,—

‘Add the following at the end :—

“but regret to note that there is no indication in the Address of steps to be taken to solve the pressing problems of the State.” ’ ’

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :—“I second it, Sir.”

MR. CHAIRMAN :—“Amendment moved—

‘Add the following at the end :—

“but regret to note that there is no indication in the Address of steps to be taken to solve the pressing problems of the State.” ’ ’

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :—“மன்றத் தலைவர் அவர்களே, மாகாணத் தலைவர் நிகழ்த்திய பேருரையை திருமதி அம்மையார் ஆங்கிலத்தில் அழகாக பாராட்டிவிட்டார்கள். தமிழிலேயே அதற்கு பதில் சொல்லவேண்டுமென்ற ஆர்வத்திலே தமிழிலேயே பேசுகிறேன். இப்பேருரை பல கட்டங்களாக பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நானும் அவ்வழியாகவே தக்க பாராட்டுதலையும் அதோடு சொல்லவேண்டிய சில விஷயங்களையும் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

“முதலாவதாக நம் நாட்டு நற்புகழ் அறிஞர் பிரதமர் நேரு பல வெளி நாடுகளில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்தார். அவர் வகுத்திருக்கும் பஞ்ச சில என்னும் ஐம்பெருந் திட்டங்களை உலக மக்களிடையே பரப்பினார். அவர்களது அன்பைப் பெற்று திரும்பி வந்திருக்கிறார். நிலவரை நற்புகழ் ஆற்றினார். இதுபற்றி நாம் மிகவும் பெருமையடையவேண்டும். நமது தென்னிந்தியாவில் பெருங்குடி மக்களிடே பிறந்து நல்லதோர் அறிவாற்றலுடைய நமது சிவசண்முகனார் அவர்கள் ஒரு பெரிய அலுவலுக்கு நியமனம் செய்யப்பட்டிருப்பது நம் மனதுக்கு பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் தருகிறது. அவர் இந்தப் பெரிய பணியில் அமருவது ஒரு தமிழரின் வெற்றியென்றே நான் கருதுகிறேன்.

“பெருங்குடி மக்கள் வாழ்வதென்றால் அதற்கு ஒரு நாடு வேண்டும். தமிழர்கள் இருக்கிறார்களே ஒழிய, அவர்கள் நாடற்ற தமிழர்களாகவே இருக்கிறார்கள். ஆந்திரர்களுக்கு ஒரு நாடு ஏற்பட்டுவிட்டது. தமிழ் நாடு என்று சொல்லுவதற்கில்லாமல் இன்னும் கூட்டுறவு சென்னை மாகாணம் என்று சொல்லும்படியாக இருப்பது ஒரு பெரிய குறை. அந்தக் குறையை அரசியலாளர்கள் உடனே தீர்த்து வைப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். நாடுகள் அமைப்புபற்றி எல்லாவற்றையும் ஒரு பெரிய குழு இப்பொழுது கவனித்து வருகிறது. நமக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சனை ஒன்று. அதாவது, தமிழ் நாட்டு வடக்கு எல்லையை நமக்கும் ஆந்திர மக்களுக்கும் ஒருமன வேறுபாடு இல்லாமலும், வெறுப்பு இல்லாமலும் வகுப்பதுதான். நமது அரசாங்கத்தில் இப்பொழுது உயர் திரு பக்தவத்சலம், சுப்பிரமணியம் முதலியோர் அமைச்சர்களாக இருக்கிறார்கள். நம்மோடு கூடிப்பழகி நமது மனக்கருத்தை அறிந்தவர்களும் ஆந்திராவில் அமைச்சர்களாக அமைந்திருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து தமிழ் நாட்டு வட எல்லையை நியாயமான முறையில் சுமுகமாக நிர்ணயித்துவிட்டால் நன்றாக இருக்கும்.

5-40
p.m.

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

[2nd August 1955]

(At this stage the Deputy Chairman occupied the chair.)

“1951-வது ஆண்டு மக்கள் எண்ணிக்கை புள்ளி விவரங்களை ஒட்டி பிரிவினை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் 1951-வது கணக்கெடுப்பு சரியான வகையில் எடுக்கப்படவில்லை என்று நம் மக்களிடையே ஒரு கருத்து நிலவி வருகிறது. அந்தக் கணக்கு ஒருவர் என்ன மொழி பேசுகிறார் என்ற அடிப்படையில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ஒருவர் தமிழைக் இருந்தாலும் தெலுங்கு பேசலாம். ஆதலால் ஒருவர் தமிழ்ப் பேசினாலும் அல்லது தெலுங்கு பேசினாலும் சரி, அவரவர்கள் கலாசாரம் என்ன, அவர் வழிபடும் தெய்வம் யாது, அவர் தமிழ் நோன்புகளைச் செய்கின்றாரா என்றெல்லாம் கவனித்து எல்லையை நிர்ணயம் செய்யவேண்டும். ஒரு கிராமத்தில் 60 பேர்கள் தெலுங்கர், 40 பேர்கள் தமிழர் என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டால் போதாது. அவர்களுடைய கலாசாரத்தையும் கவனித்து அதற்குமேல் எண்ணிக்கையிட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“நமது நாட்டில் மக்களிடையே, அதாவது முகம்மதியர், கிறிஸ்தவர் முதலிய சமூகத்தினரிடத்தும் நல்லுறவு நிலவி வருவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். அது வேண்டியதுதான். ஆயினும் மக்களிடையே ஒரு பெரிய மனத்தளர்ச்சி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. அவர்களிடையே ஒரு குறைபெருகிக்கொண்டு வருகிறது. சமுதாய சீர்திருத்தங்களில் எல்லோருக்கும் ஏற்ற சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டுமென்று நான் அரசியலாளரை கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“நிஸ்சீர்திருத்தமென்றால், நிலத்தை பங்கு போடுவது. பண்ணையாட்களுக்கு வருமானத்தில் எந்த விதமாக பங்கு கொடுப்பது முதலிய விஷயங்களை மட்டும் கவனித்தால் போதாது. நமது நாட்டிலே உணவுப் பொருள்களின் உற்பத்தியை அதிகரிக்க அக்கரை கொள்ளவேண்டும். அடிக்கடி திட்டங்கள் போட்டுக்கொண்டு வருகிறோம். திட்டங்கள் தேவைதான். வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் திட்டங்கள் போடும் பொழுது கிராம மக்களை கலந்து கொள்ளவேண்டும். நமது M.L.A., M.L.C. மக்களுக்கும் அவரவர்கள் தம் தொகுதியில் நடக்கும் சமுதாய சீர்திருத்தங்களில் கலந்துகொள்ள பொறுப்பு அளிக்கவேண்டும். அவர்கள் பணியாற்றத் தயாராயிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்போது அவர்களுக்கு சட்ட சபைக்கு வருவதும் பிறகு வீட்டிற்கு போய் உறங்குவதும் தவிர வேறு என்னவேலை இருக்கிறது? நமது சமுதாய சீர்திருத்தங்களில் M.L.A., M.L.C. அவர்களையும், கிராம மக்களையும் கலந்து கொள்ள கவன்மெண்டாப் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அவர்களும் இவ்விஷயத்தில் சேர்ந்துகொண்டு பங்கு எடுத்துக்கொண்டு ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

5-50
p.m.

“இப்பொழுது நம் நாட்டில் பெரிய நீர்ப்பாசன திட்டங்களெல்லாம் கிட்டத்தட்ட முடிவடையும் நிலையில் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. மேற்கு தொடர்ச்சி மலை நதிகளின் உபரித்தண்ணீரை அரபிக் கடலில் விழுந்து விணுகாமல் பயன்படுத்திக்கொள்வது நல்ல திட்டம்தான். ஆனால் அதனால் எவ்வளவு கஷ்டங்கள் நேருமோ என்பது சொல்ல முடியாது. அதற்குப் பணம் வேண்டும். மேற்கே ஓடும் நீரை பயன்படுத்துவதற்கு அங்கே ஒரு அணை கட்டி பெரிய இயந்திரத்தைக் கொண்டு நீரைச் சேர்க்க வேண்டும். முதலாவதாக நாம் மலையாள மக்களோடு நல்லுறவு கொள்ள வேண்டும். மலையாள மக்களுக்கு எவ்வளவோ செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு எவ்வளவு செய்தாலும் மனக்குறை இருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் நாம் அவர்களோடு நல்லுறவு கொண்டு நம் இருவருக்கும் நன்மை பயக்கக்கூடிய வகையில் இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று நான் அரசியலாளரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“நம் தமிழ் நாட்டிலே பெரும் குறை ஒன்றிருக்கிறது. நம் தேசத்தில் வேறு எங்கு பார்த்தாலும் பெரிய இயந்திரசாலை உற்பத்திசாலை களெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் நம் தமிழ் நாட்டிலே பெரிய இயந்திரசாலை ஒன்றுகூட இல்லையென்று என்னிடத்தில் பஸ்பேர்

2nd August 1955] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

சொல்கிறார்கள். சிறிய மைசூர் ராஜ்யத்திலே எவ்வளவோ பெரிய இயந்திர சாலைகள் வேலை செய்துகொண்டு வருகின்றன. நம் நாட்டிலே ஏதாவது ஒரு பெரிய இயந்திரசாலையோ உற்பத்திசாலையோ இருப்பதாகச் சொல்ல முடியுமா என்று கேட்டால், ஆதோ பார் இருக்கிறது நெய்வேலி என்கிறார்கள். நெய்வேலித்திட்டம் ஒரு பெரிய யானையைக் கட்டி தீனி போடுவது போலாகும். தோண்டத் தோண்ட இன்னமும் நீர்தான் வந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு பெங்காலி ஆபீசர் ஐந்து வருடங்களாக பெரிய சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு அங்கு அலுவலாற்றினார். ஒரு நாள் சொல்லிக்கொள்ளாமல் அதை விட்டுப் போய்விட்டார் என்கிறார்கள் தோண்டினால் நீர் வருகிறது. அந்த நீர்ப்பெருக்கை பெரிய பம்பு செட்கள் மூலம் இறைத்து நிறுத்தவேண்டும். இதுவரை லக்ஷக்கணக்காக ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கடைசியில் காரியம் கைகூடுமோ என்ற ஐயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம் அரசியலாளரை இது விஷயத்தில் நான் எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். வேலை செய்தால் திறம்பட வேலை செய்யவேண்டும். வினைத்திட்டம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்டம். வினைதூய்மையாக இருக்க வேண்டும்.

‘இதனை இதனால் இவன் முடிக்கும் என்று ஆய்ந்து அதனை அவன் கண்விடல்.’

என்று வள்ளுவர் சொல்லுகிறார். நாம் ஏதாவது ஒரு திட்டம் போட்டால் நீளம் அகலம் இவ்வளவு என்று மட்டும் எழுதி விடுகிறோம். ஆழம் எவ்வளவு என்றும் பார்க்கவேண்டும். திறம்பட்ட மக்கள் அலுவல்களை சரியான முறையில் செய்ய வேண்டும். சர்க்கார் செய்துகொண்டிருக்கும் வேலை வெற்றிபெற வேண்டுமென்று நான் கட்டவிடப் பிரார்த்திக்கிறேன். காரியம் ஒருவரையே கைகூடுமென்று எதிர்பார்க்கிறேன். இவ்வேலையை தக்கபடி செய்யவேண்டுமென்று அரசியலாளரைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“சமுதாய நல அபிவிருத்தி திட்டங்கள், தேசிய விஸ்தரிப்புத்திட்டங்கள் இவைகளெல்லாம், நம் நாட்டிலே கால் ஊன்றி வருகின்றன. நிலமுழுவதும் கால் ஊன்ற வேண்டும். இதனை ஒரு தனி டிபார்ட்மெண்டாக வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்தால் அலுவல்கள் தடைபடும். சமுதாய திட்டத்தின்கீழ் ஒரு வேலை செய்தால் அதில் ரெவின்யூ ஆபீசர்கள் ஒத்துழைக்காமலிருப்பதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு இடத்தில் ரோடு போடுவார்கள். அதற்கு அங்கு இருக்கும் தாகில்தார் முதலிய ரெவின்யூ அதிகாரிகள் தக்க உதவி செய்யமாட்டார்கள். வேலை தடைபட்டு நின்று விடும்.”

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:—“எந்த இடத்தில் என்று சொன்னால் உதவியாக இருக்கும்.”

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR:—“தென் ஆற்காடு ஜில்லா வடலூரில் நான் நேரில் ஜீப்பில் ஏறிக்கொண்டு பார்த்திருக்கிறேன். ரோடில் தண்ணீர் இருந்ததால் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துக்கு மேல் ஜீப்பில் போக முடியவில்லை. நான் ஜட்ஜாக இருந்திருக்கிறேன். நேரில் பார்த்ததைத்தான் சொல்லுவேன். அந்த அதிகாரி இப்பொழுது சிதம்பரத்தில் இருக்கிறார். அபிவிருத்தி இலாகாவையும் ரெவின்யூ இலாகாவையும் ஒன்றுசேர்த்து ஒரு அதிகாரியின் கீழ் அவைகளை அமைக்கப் போவதாக அரசியலாளர் சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஏற்பாடு மிகவும் நன்றாக நடக்குமென்று நம்புகிறேன். நான் இதைப்பற்றி குறையாகச் சொல்லவில்லை. ஆரம்பம் முதல் கடைசியரை ஒரே ஆபீசராகையே இந்த வேலையைக் கொடுத்தால் அது நல்லமுறையில் நடக்கும். சமுதாய நல அபிவிருத்தி திட்டத்தில் பல அதிகாரிகள் இருந்தால் ஒரு அதிகாரி இன்னொரு அதிகாரியோடு ஒத்துழைக்கமாட்டார். பலவேலைகள் இதனால் தடைபடும். நாட்டுக்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்ற உணர்ச்சியுள்ள ஆபீசர்களை வைத்து இந்த வேலையைச் செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் திட்டங்கள் பயனளிக் காது. எத்தனையோ ஆபீசர்கள் வேலையே தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். வேலை கற்றுக்கொள்ளுவதில்லை. உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். அமைச்சர்கள் அடிக்கடி நேரில் போய் இவைகளையெல்லாம்கவனித்துப்பார்க்க வேண்டும். பெரிய ஆபீசர்களுக்கு அவர்களுடைய எல்லை விஸ்தரமாக

[Sri A. Gajapathy Nayagar]

[2nd August 1955]

இருப்பதால் எல்லா இடங்களுக்கும் சென்று எல்லாவற்றையும் கவனிக்க முடியாது. அமைச்சர்கள் அடிக்கடி சிறிய இடங்களையும் போய்ப்பார்த்து காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடி கல்வியை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். நான் அறிந்த கல்வி ஒரு கல்விதான். அது தமிழ்க் கல்வி. நான் தமிழ்த்தாய்க்குப் பிறந்தவன். தமிழ்க் கல்வி பெற்றவன். ஒரு நாட்டிலே மக்கள் நன்றாக வாழ வேண்டும் அரசியலில் பங்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், கல்வி கற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அறிவுடன் திகழவேண்டும், நல்ல உதவி செய்யவேண்டும், என்றால் அவர்கள் தாய்மொழியே அரசியல் மொழியாக இருக்கவேண்டும். ஒரு ஆபீசர் மற்றொரு ஆபீசரோடு ஆங்கிலத்தில் பேசிக்கொண்டால் அது மக்களுக்குப் புரியவில்லை. மக்களிடையே விழிப்பு ஏற்படவேண்டுமென்றால் பிறமொழி அரசியல்மொழியாக இருப்பது ஒழியவேண்டும். சமுதாய சீர்திருத்தம் என்பது மொழிவழியாக எல்லா நலனையும் அளிக்கவேண்டும். கல்லூரிகளில் தமிழ் மொழியை போதனை மொழியாக்க அரசியலார் ஒரு நிபுணர் குழுவை நியமித்திருப்பதைப்பற்றி நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், இதில் எவ்வளவோ இடையூறுகள் நேரிடும். இது எந்த நிலையில் நம்மைக் கொண்டுபோய்விடும் என்றும் ஆலோசிக்கிறேன். நான் தமிழ் மொழியை ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டுமென்று சட்டம் கொண்டுவந்த பொழுது என்னுடைய நண்பர் திருவாளர் நாராயணசுவாமிப் பிள்ளை அதை ஆதரித்தார். அவர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தரான வுடன் தமிழ் மொழியை கல்லூரியில் போதனை மொழியாகப் புகுத்துவதாக மாமர்த்தடிச் சொன்னார். அவர் இருக்கிற சூழ்நிலை என்ன? தமிழை வளர்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் கொண்டு திரு அண்ணாமலை செட்டியார் அவர்கள் ஏற்படுத்திய பல்கலைக் கழகத்தில் அவர் துணை வேந்தராக அமர்ந்திருக்கிறார். மற்ற இடங்களில் அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இல்லை. கல்லூரிகளில் தமிழைப் போதனை மொழியாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால், அங்கே மக்கள் படிக்கவருவார்களா என்று ஐயம் ஒரு பக்கம். மாணவர்களின் தாய் தகப்பன்மார்கள் இதை ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யென்று சொல்லுவார்கள். எந்த சட்ட அதிகாரத்தைக்கொண்டு கல்லூரிகளில் தமிழைப் போதனை மொழியாக்குவீர்கள் என்று கேட்பார்கள். அதற்கு சர்க்காருக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது என்று நான் கேட்கிறேன். எதைப்போடுவோம் செய்தாலும், சட்டப்படியே செய்யவேண்டும். ஏன் இந்தத் தொந்தரவுல்லாம். அடிப்படையில் தமிழ்மொழியை ஆட்சிமொழியாக்கிவிட்டால் ஒரு தொந்தரவும் உண்டாகாது. இதையே நான் சொல்லுகிறேன். இதைத் தவறி வேறுபேச்சு எனக்குத் தெரியாது. பன்னிப்பன்னிச் சொல்லுகிறேன். தமிழ்நாட்டிலே தமிழ்மொழியை ஆட்சிமொழியாகச் செய்து விட்டால் நம்மைப் பிடித்த பிணிகளெல்லாம் விட்டுப்போய்விடும். இதைச் செய்தால் நாம் நல்பாதையில் செல்வோம். இதைச் சர்க்கார் உடனடியாகச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“நமது கவர்னர் பேரூரையில் 12-வது பிரிவில் நாட்டிலே நல்ல சுகாதார நிலை நிலவி வந்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார். நாட்டுப்பக்கத்தில் சுகாதார நிலை எப்படி யிருக்கிறது என்று போய்ப்பார்த்தால் தெரியும். மக்களின் உடம்பு எலும்பும் தோலுமாக ஒடுங்கிக்கிடக்கிறது. ஏதோ முன்பு கொஞ்சம் கள்ளைச் சாப்பாட்டில் சேர்த்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். புளி, உப்பு முதலியவைகளைப் பற்றி கவலையில்லை. இப்பொழுது கள் ஒழிப்பு வந்த பிறகு அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? எனக்குத்தெரியும், முன்பு ஒரு தொழிலாளி 3½ ரூபாய் சம்பாதித்தால், கள்ளுக்குடி போக மீதி அவன் மக்களுக்குப் பயன்படும்.”

*SRI N. ANNAMALAI PILLAI :—“ கள்ளை சாப்பாட்டில் சேர்த்துக் கொள்வதுகூட உண்டா ? ”

SRI A. GAJAPATHY NAYAGAR :—“ கள்ளை சாப்பாட்டில் சேர்த்துக் கொள்ளுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். நான் தெரியாமல் சொல்லவில்லை. கனம் அங்கத்தினருக்கு அதுபற்றி தெரியவில்லை யென்றால், அந்தப் பழக்கம் கிடையாது என்று சொல்ல முடியாது. வீணாக மக்கள் French polish போன்ற கள்ளச்சாரயத்தைப் பருகு

2nd August 1955] [Sri A. Gajapathy Nayagar]

வதால் அவர்கள் உடல்நலம் கெட்டு ஆஸ்பத்திரிகளில் நோய்வாய்ப்பட்டு தவிக்கின்றனர். குலை நோயினால் கஷ்டப்படுகின்றனர். கள்ளச்சாராயம் குடிப்பதைத் தடுக்க எந்தவிதமான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப்பற்றி கவர்னர் பெருமான் பேருரையில் குறிப்பிடவில்லை. நான் கள் ஒழிப்பு வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. ஆனால் ஒரு வேலை செய் தால் அதை நன்றாகச் செய்யவேண்டும். ஆனால் செய்கிற வேலையோ சரியாக இல்லை. கோர்ட்டுகளில் எத்தனை prohibition case-கள் வருகின்றன? கள் ஒழிப்பை நல்லமுறையில் செய்ய வேண்டும். தடுப்புமுறை யைப்பற்றி கவர்னர் பேருரையில் ஒன்றுமே சொல்லாமலிருப்பது நல்ல தல்ல. ஏதாவது அதைப்பற்றி சொல்லியிருக்கவேண்டும்.

“இப்பொழுது நம் நாட்டிலே வாழும் மக்களை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கலாம். மேன்மக்கள் (privileged classes), தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், பிற்போக்கான மக்கள் என்று பிரிக்கலாம். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நல்லச் சலுகைகள் கொடுப்பது கடமைதான். அப்படிச் செய்தால்தான் தலைமுறை தலைமுறையாக அவர்களுக்கு இழைத்த பாவம் நம்மைவிட்டு அகலும். இப்படிச் சலுகைகள் வழங்கும்போது மற்றவர்களையும் கவனிக்க வேண்டும். பிற்பட்ட மக்களை நாட்டுபுறங்களில் நமது மந்திரிகள் வந்து பார்த்தால் தெரியும். அவன் 58 சில்லுகளுடன் கோவணம் கட்டிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து ஏனென்று கேட்டால், அதைவிட்டால் வேறுகதி என்ன வென்று கேட்கிறான். அவ்வளவு ஏழ்மை நிலையில் பிற்பட்ட மக்களான வன்னியகுல மக்கள் வாழ்கிறார்கள். இவர்களுக்கு முதலில் கல்விச் சலுகை கொடுக்கப்படுமென்று சொன்னார்கள். பின்னிட்டி குற்றப்பரம்பரையில் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தால்தான் கல்விச்சலுகை கொடுக்கப்படுமென்று சொல்லிவிட்டார்கள். ஏதோ ஒரு நூறுபேர்கள் குற்றப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களென்று அவசரச்சட்டம்போட்டு பதியவைத்தார்கள். அதுதான் இப்பொழுது போய்விட்டது. பிற்பட்ட மக்களான வன்னியர்களுக்கு எந்த வித வித்தியாசமும் இல்லாமல் எல்லோருக்கும் கல்விச்சலுகை உண்டு என்று சொல்லிவிட்டு பிற்பாடு குற்றப்பரம்பரையில் வந்தவர்களுக்குத்தான் உண்டு என்று ஒரு வியாபகானம் கொடுத்தார்கள். அவர்களை இப்படி பங்கிட்டுவைத்து, துன்பப்படுத்துவது நியாயமா? வன்னிய மக்கள் ஐந்து ஜில்லாக்களில் பெருவாரியாக வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் ஏழ்மை நிலையிலிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கல்விச்சலுகை அளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“நாட்டில் எல்லா மக்களும் சேர்ந்து வாழவேண்டும். அவர்களைத் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் ஹரிஜனங்கள் என்றெல்லாம் பிரிக்கக்கூடாது. அவர் கள் எல்லோரையும் தமிழர்கள் என்றே சொல்லவேண்டும். தாழ்த்தப் பட்ட மக்களைத் தனிப்பட்ட மாதிரியாக பிரிக்கக்கூடாது. கவர்னர் அவர்கள் மற்ற மக்கள் ஹரிஜனங்களோடு சேர்ந்து வாழ சம்மதித்தால் அவர்களுக்கு சேரியில் வீடுகள் ஒதுக்கப்படுமென்றும், ஹரிஜனப் பள்ளிக்கூடங்களில் சேர்ந்துபடித்தால் பகல் உணவு கொடுக்கப்படுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார். ‘With a view to induce children of all communities to join Harijan schools and thereby help in the free mixing of Harijans with other communities . . .’ என்று சொல்லியிருக்கிறார். தமிழ் நாட்டில் வாழும் மக்கள் தமிழர்தான். ஒருவரை ஒருவர் பிரிக்காமல் எல்லோரும் பொது வாக வாழவேண்டும். எல்லா மக்களும் தமிழர்கள் என்று நினைத்து ஒத்து வாழவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கடைசியாக, கவர்னர் பேருரையில் ‘L என்ற பிரிவில் ‘A Resolution under Article 252 of the Constitution empowering Parliament to legislate imposing restrictions on the use of cross-word puzzles in gambling’ என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. Cross-word puzzle-ஐ ஒழிப்பதற்கு ஒரு நாடு சட்டம் செய்துவிட்டது. இரண்டாவதாக நம்நாடும் செய்துவிட்டால், இரண்டு நாடுகளில் செய்துவிட்டார்கள் என்று அதை அப்படியே பார்விமெண்டிலும் சட்டமாகக் விடுவார்கள். பார்விமெண்டிற்கு எவ்வளவோ அலுவல்கள் இருக்கின்றன. அந்த நிலையில் அது இந்த வேலையை எப்படி எடுத்துக்கொள்ள முடியும். இப்படிச் செய்வது நாள் கடத்தும் வேலையாக இருக்கிறதே ஒழிய நன்மை தரக்கூடிய வேலையாக இல்லை.

[Sri A. Gajapathy Nayagar] [2nd August 1955]

நம்நாட்டில் மக்கள் Cross-word puzzle-ல் எவ்வளவு பணத்தை விரயம் செய்துவிட்டு கஷ்டப்படுகிறார்கள். இந்த விஷயம் State list-ல் இருப்பதால் நாமே ஒரு சட்டம் செய்துவிட்டால் அதை அப்படியே பார்வாமெண்டும் சட்டமாக இயற்றிவிடும்.

6-10
P.m.

“ கடுமையான வட்டி கொடுத்து கேவலமான நிலைமையை அடைந்தவர்கள் பலர் நம்நாட்டில் இருக்கிறார்கள். 15 நாட்களுக்குமுன்பு பிராட்வேயில் பகலில் ஒரு நபரிடமிருந்து 110 ரூபாய் கொள்ளையிடப்பட்டிருக்கிறது. மக்கள் கொள்ளையாடையிடக்க முன் வரவில்லை. நான்கு குண்டர்கள் பேனாகத்தியைக் காட்டி பயமுறுத்தியதால் பக்கத்திலிருந்த யாரும் உதவிக்கு முன்வரவில்லை. இதைப்பற்றி நமது சர்க்கார் ரெவின்யூ காரியதரிசி அவர்கள் தனிப்பட்டமுறையிலே ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். கடன்கொடுத்து வட்டிவாங்கிய நமது நாட்டில் பல மார்வாடிகள் வீரவாங்கிவிட்டார்கள். இப்பொழுது சில காபூலிகள் இந்த வியர்பாரம் செய்கிறார்கள். இந்தமாதிரி அநியாய வட்டிக்கு கடன் கொடுப்பதை அறவே ஒழிக்கச் சட்டம் கொண்டுவரவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு, இதிகாறும் நான் பேசுவதற்கு அவகாசம் அளித்த துணைத்தலைவர் அவர்களுக்கு என் நன்றியை தெரிவித்துக்கொண்டு நான் அமர்கிறேன்.”

* SRI G. KRISHNAMOORTHY :—“ Mr. Deputy Chairman, Sir, just now an amendment was moved to the Motion of Thanks to the effect that certain urgent problems of public importance had been left untouched in His Excellency the Governor's address. There are, of course, many problems connected with education which demand immediate solution. There is no indication in His Excellency's address of any attempts being made to solve these problems. Mr. Deputy Chairman, Sir, there is a little reference in His Excellency's address to the expansion of education by way of opening of more elementary schools and establishment of more training colleges and training institutions. But may I ask the Government how it is proper in the circumstances to just expand education which has been found unfit for our country after the attainment of independence? I had occasion already to point out on the sacred floor of this House about the need to close down single-teacher schools. But I find in the address that schools are to be established in each village with a population of over 500. Naturally this means starting of more single-teacher schools. On the occasion when I pointed out about these schools, I mentioned and it is a known fact; that these schools were to be in charge of persons with no training to work as teachers. This naturally goes to show that the Government think that education is stuffing in of knowledge and can therefore be given by any persons with some general qualification. Education, as its very name implies, and as the Latin word of which it is a derivation implies, is the manifestation of the potentiality already in the children. To manifest the potentiality in the children, it is but necessary on the part of the teacher to know what the child possesses as potentiality from its birth. A knowledge of psychology is essentially needed for this purpose. I cannot understand how Government think that persons with some general qualification and with no knowledge of psychology whatsoever can draw out this potentiality in the name of education and how they are fitted to be in charge of these schools. It would be better for the Government to advise

2nd August 1955] [Sri G. Krishnamoorthi]

even the Central Government, if they insist on opening these schools further, just to stop the opening of further schools of single-teacher pattern.

“ Our Government say that the policy in respect of primary and elementary education is the basic pattern of education. Now I had occasion to go through the report published in 1952 by the Committee on Basic Education appointed by this Government. The report was supplied to all legislators. I find in that report a remark that there is lack of co-ordination and there is wastage of funds and energy on account of lack of co-ordination on the part of the Government in implementing the basic pattern of education. We find in the papers statements by responsible persons who are in charge of planning that 50 per cent of the new elementary schools that are going to be started are to be of the old type and the other 50 per cent are to be of the basic type. The Committee on Basic Education and the *ad hoc* committee have time and again pointed out that there is no use of running two patterns of schools side by side. Now we will be ultimately creating two castes of children. Somehow or other, at the Avadi Congress a resolution was framed aiming at the introduction of basic, universal, free education throughout our country within a period of ten years. What is to happen to the children who go to two patterns of schools during these ten years? Are we not creating two castes of children even at the initial stage? If really the Government think that the basic pattern ought to be the pattern with regard to elementary education, I cannot understand what stands in their way of implementing it immediately.

“ Perhaps, the Government are faced with these three questions, namely, the question of trained personnel, the question of accommodation and the question of finance. Now, this morning, I think, I read in the papers a statement from the Basic Assessment Committee that with regard to the introduction of basic education in the State of Travancore-Cochin, they find difficulty in adapting the basic pattern to the shift system that had come to stay in that particular State. Unless and until that shift system and 2½-hour school are linked with the basic pattern and brought into force in our State as well as other States, we cannot have basic education immediately. A scheme was introduced by this Government on the shift system basis and on the 2½ hours' basis, but somehow or other, unfortunately it has been withdrawn. Unless and until we bring together that scheme and the basic pattern, we cannot have the required education to bring economic Swaraj.

“ Basic education aims at the training of the hand and the eye of the children. If our children are not trained like that, we cannot have industrialisation in our State and we cannot have economic Swaraj. The more we delay the conversion of these primary and basic schools, the more we will be working against the economic interests of the nation.

[Sri G. Krishnamoorthi] [2nd August 1955]

6.20
p.m.

“ Now, the question of personnel can be very easily tackled, if the present teachers are allowed to work two shifts with a leisure of one hour a day; then only 25 per cent of additional staff will be required from training schools and this 25 per cent may be quite sufficient for our purpose allowing for normal retirement, death, etc. The question of personnel is solved that way to a great extent. The question of accommodation cannot at all arise, as with the recasting or re-allocation of the situation of present schools, accommodation must be forthcoming. And in these days when the public are expected to co-operate in the implementation of the Second Plan and when we have propagandists to draw in public co-operation, then the question of finance alone stands. If we are not able to solve the question of finance in respect of introduction of this basic pattern of education within one year by re-training all the existing elementary school teachers, especially in these days when we are spending thousands of crores of rupees on national development, when else would it be possible for the Government to take such a step? So, it is the urgent duty of the Government in the interests of the nation and in the interests of economic freedom to see that all these primary schools are converted into basic schools within the next school year. Sir, the Second Five-Year Plan is supposed to be based on the physical needs. That was the understanding arrived at at the Avadi Session of the Indian National Congress. It is to be based on the physical needs of each taluk, municipality and district. Even individual Committees are actively working about the physical needs (dams, bridges, culverts, etc.) and other facilities, but requirements in respect of education have not been given due consideration. It was interesting to read somewhere in a paper laid on the table of this House that the Deputy Inspector of Schools is to be co-opted for purposes of consultation. The village teacher does not find a place. The Government do not want to give him the halo of that significance. If the village teacher does not find a place there and if only a deputy inspector, a petty Government official is to be there, can we expect any improvement in the field of education?

“ Now, apart from these physical needs, there is, what is called, the intellectual need in planning. It must be considered on an all-India basis and not on a district-war and State-wise basis. Where are we to find that in the Five-Year Plan? Even in the original suggestions given by the framers of the Plan, we do not find that sufficient emphasis has been laid on educational planning. Unless and until we develop the intellect of our citizens side by side with the great plans that we have for constructing dams and projects, we cannot be sure of the benefit of these plans and projects reaching the poorest in the land. Now, we have begun to develop the nation. We are studying the physical needs and we are going to provide for irrigation, electricity and everything for the benefit of the remotest village in the remotest corner of our country. But, what about the intellectual domain? Unless we train persons of integrity, honesty and character and unless we begin that training side by side with the construction of these

2nd August 1955] [Sri G. Krishnamoorthi]

projects we cannot get suitable men to be in charge at the helm of affairs of these projects and make them useful to the people at large. Therefore, character training is the thing that is most needed. Where is this character training to be had? That character training has to be had in the elementary schools. The elementary school teachers who are in charge of these schools have to devote their undivided attention to this task, but they have not been able to do that. They are not given a living wage. No human being without a living wage can devote his undivided attention to the task before him. Is it too much on the part of a teacher to ask for a living wage in these days of planning when the Government are prepared to spend thousands of crores of rupees on various projects? Is it too much on the part of a teacher to expect a living wage when the members of the other professions are getting more than a living wage? Is it too much on the part of a teacher to ask for a living wage from a Government which is run by the Congress which stands for creating a socialistic pattern of society and which has passed a tremendous resolution to that effect at the Avadi Session of the Indian National Congress? What does the Second Five-year Plan say about education? The original provision under education has been cut to a large extent, I must say by about 50 per cent, but it may be argued that proportionately the provision under various other heads had also been cut. Is it proper to cut the original provision for education under the Second Five-Year Plan by 50 per cent when Government are aware that it aims at the moulding of character which will stand the nation in good stead? I earnestly appeal to the representatives of this Government who are going to meet at Delhi on the 12th and 13th of this month to fight for this point, namely, that no cut should be made in the original provision made for education under the Second Five-Year Plan. Now, the First Five-Year Plan is to be completed within a year, and hon. Members may be surprised to know that the teacher has not been benefited even to the extent of a pie from that Plan. Naturally, the teacher is diffident about the provision in the Second Plan. We may be spending Rs. 40 or Rs. 45 crores out of a total of Rs. 350 crores or so on education under the Plan? But what guarantee is there that this sum of Rs. 45 crores would be spent in the interests of teachers? Of course, there are schemes for expansion of education like the introduction of compulsory Universal Education, building of more colleges, etc. I appeal to the Government to have faith more in human beings than in brick and mortar. Education occupies only an insignificant place and provision for teachers is not thought of. But some figures have been given by the framers of the Plan suggesting decent scales of pay for the teachers. The implementation of that suggestion may cost us about Rs. 3½ crores in a year, but I wonder whether the Government would go to the extent of accepting the whole thing. They may not be able to bring in this Rs. 3½ crores in their normal expenditure. That is why I suggest to the Government that the parents of children who are benefited by education should be taxed. I understand the difficulties of the Government and ultimately the responsibility for providing this

[Sri G. Krishnamoorthi] [2nd August 1955]

additional sum of Rs. 3½ crores over the Rs. 9 crores which the Government are spending for education would fall upon the taxpayer. That is why I say that those who are benefited by education must pay for it as those benefited by new irrigation projects and dams are liable to pay a betterment levy. If the intention of the Government is to see that all our children go to schools and have education free then why should not the parent pay some *Gurudakshina* to the teacher? If this is accepted, a sum of about Rs. 1½ crores may be collected from the parents and deducting this sum, it is enough that the Government incur a recurring expenditure of Rs. 2 crores every year, in addition to the Rs. 9 crores which they are spending now. Then, they will be able to pay the decent scales of pay recommended by the framers of the Second Five-Year Plan.

“ I must thank the Government for giving pension to elementary school teachers, but, as I have pointed out on the floor of this House, discrimination is made here also. Pension has been granted only to elementary school teachers. As already pointed out by me, the pension has been given in recognition of the fact that the teacher has been discharging the main function of the Government, namely, educating the children of the future generation, and has been doing some national work. If that is admitted by the Government, is it not a fact that the teachers in the higher categories are also doing national service? How can pension be denied to them? Is not old age common to all and is not distress in old age common to all? Teachers in this State have observed the 29th of last month as Pension Day and it behoves the Government to see that no discrimination is made in the matter of granting pension to all teachers.

“ As regards the House Rent allowance, there has been a lot of agitation. Teachers in aided institutions alone have been denied this. The Government have again and again said that it will cost only about Rs. 10 lakhs. Is it a great thing for the Government, who are getting an income of about Rs. 49 crores, to spend Rs. 10 lakhs for providing accommodation to the teachers? Teachers in cities are not living in houses, but are living in hovels. It is only the disparity that is causing great discontent among the teachers. It does not require a Second Five Year Plan for providing this. There is disparity in security of service. All teachers in aided institutions do not have security of service whereas all others enjoy security of service. Teachers in aided institutions do not have medical concessions whereas teachers in all other agencies have medical concessions. While teachers in aided institutions are doled out certain grants, teachers in all other agencies have got definite scales of pay. Does it cost the Government very much to give them security of service? Is it too much on the part of the teachers to ask the Government of Madras to give them security of service when it is their normal duty to give them security of service?

(At this stage Mr. Chairman resumed the chair.)

2nd August 1955] [Sri G. Krishnamoorthi]

" Finally I conclude by saying that the Government would do well to adopt the basic system of education with the shift system in elementary schools and introduce the basic system of education within the next school-year so that we may just have a number of multi-purpose schools and industrial colleges to achieve the economic freedom of our country.

" Lastly I have to add only two sentences in the matter of the health and the safety of our children. With regard to the health of our children, I would say that the Health Minister, as I have already requested him in this House, should ban the use of cups and plates in hotels and substitute them with paper cups and leaves. With regard to the physical training classes that are conducted in the various schools, I have to point out that in all schools classes are conducted between 11 a.m. and 3 p.m. for want of playground or for want of sufficient number of periods for physical training. The Director of Public Instruction should immediately issue a circular to all schools saying that physical training classes between 11 a.m. and 3 p.m. would be detrimental to the health of the nation which ought to train men to become soldiers for preserving the hard won freedom.

" Lastly I want to say a word about traffic in Tiruchirappalli. We had some very nasty incidents from lorries and buses. Children have been affected. I would implore the Government to see that buses and lorries are not allowed to ply on roads which have no pavements for pedestrians, that traffic islands are suitably created, and that boards marked 'Halt' are put up at important places so that these fast moving vehicles will be forced to stop irrespective of the presence or absence of the policeman there.

" With these words, Sir, I conclude. I thank you for the opportunity so kindly given to me."

MR. CHAIRMAN :—" I now adjourn the House till 4 p.m. tomorrow."

The House then adjourned.

VII.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

1. *Amendments to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.* [Laid on the table of the House with reference to sub-section (3) of section 133 of the Motor Vehicles Act, 1939 (Central Act IV of 1939)] —

(a) *Issued in G.O. Ms. No. 742, Home, dated 23rd March 1955.*

(b) *Issued in G.O. Ms. No. 786, Home, dated 28th March 1955.*

(c) *Issued in G.O. Ms. No. 1072, Home, dated 21st April 1955.*

(d) *Issued in G.O. Ms. No. 1073, Home, dated 21st April 1955.*